

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 10, 2017

Nummer 10, 2017

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ECLI:CE:ECHR:2017:0330JUD003558908](#) 30-03-2017

Nagmetov v. Rusland

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ECLI:CE:ECHR:2017:0328JUD004624807](#) 28-03-2017

Shestopalov v. Rusland

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ECLI:CE:ECHR:2017:0328JUD006340911](#) 28-03-2017

Grigoryan en Sergeyeva v. Oekraïne

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ECLI:CE:ECHR:2017:0328JUD007810314](#) 28-03-2017

Fernandes de Oliveira v. Portugal

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:552](#) 31-03-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:569](#) 31-03-2017

Rabobank/Stichting Restschuld Eerlijk Delen (RED)

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:2860](#) 05-04-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:1471](#) 04-04-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:1417](#) 31-03-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:998](#) 23-03-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1006](#) 21-03-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1008](#) 21-03-2017

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:431](#) 07-03-2017

X/Y

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:1892](#) 05-04-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:1893](#) 05-04-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:1219](#) 03-04-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:2403](#) 31-03-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:1706](#) 29-03-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:3046](#) 29-03-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:1752](#) 28-03-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:2139](#) 21-03-2017

X e.a./MediRisk B.A. en het Van Weel-Bethesda ziekenhuis

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:1338](#) 17-03-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:2624](#) 08-02-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:7630](#) 23-09-2016

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:1150](#) 23-03-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:1173](#) 21-03-2017

Annotatie

[Motorrijder komt ten val ter hoogte van een 'trens' in de openbare weg: gemeente aansprakelijk ingevolge artikel 6:162 BW?](#)

mr. K.M. Zweep

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal met geweld. Toewijzing van vordering van het slachtoffer tot vergoeding van materiële schade tot een bedrag van € 3.300 (het weggenomen geldbedrag). Voorts toewijzing van € 1.500 aan immateriële schade. De rechtbank overweegt als volgt: 'Door de aanranding – waarbij de benadeelde partij in haar woning een (voorwerp gelijkend op een) wapen tegen haar hoofd gedrukt kreeg en haar handen, voeten en mond werden getapet met ducttape – is zij "anderszins" in haar persoon aangetast, doordat een vergaande inbreuk is gemaakt op haar persoonlijke integriteit.' Voor het overige kan het slachtoffer zich tot de burgerlijke rechter wenden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:1893

Zaaknummer: 05/880731-15

Rechters: H.P.M. Kester-Bik, M.A. Jansen-van Leeuwen en J.M.C. Schuurman-Kleijberg

Advocaten: M.E. Pennings

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor woningoverval, vergezeld met geweld en bedreiging met geweld tegen de bewoner. Net als in eerste aanleg, krijgt het slachtoffer € 4.294,77 aan schadevergoeding toegewezen, bestaande uit € 2.544,77 voor materiële schade en € 1.750 voor immateriële schade.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:2860

Zaaknummer: 21-004983-16

Rechters: C. Caminada, M. Barels en H.H.M. van Dijk

Advocaten: D.J.P.M. Vermunt

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal met geweld. Vergoeding aan slachtoffer van materiële schade (reiskosten, weggenomen geldbedrag, lampenkap, eigen risico ziektekostenverzekering, telefoon-/parkeerkosten, kosten voor reparatie van afdeklade, Samsung tablet (onder aftrek afschrijvingspercentage) en schade aan kleding en tapijt) voor een bedrag van € 1.232,70. In vordering tot vergoeding immateriële schade wordt het slachtoffer niet ontvankelijk verklaard. Weliswaar is in beginsel voldaan aan de vereisten van artikel 6:106 BW, aldus de rechtbank, maar er is nader onderzoek nodig naar het verband tussen het bewezenverklarde en de gestelde schade. Een dergelijk onderzoek levert evenwel een onevenredige belasting op.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:1892

Zaaknummer: 05/882043-16

Rechters: M.A. Jansen-van Leeuwen, H.P.M. Kester-Bik en E.M. Vermeulen

Advocaten: S.R. van Laar

RECHTSPRAAK

Hoger beroep deelgeschilprocedure. Toepasselijk recht bij ongeval in Duitsland, waarbij Nederlandse passagier van Nederlandse auto gewond raakte. Artikel 4 en 28 Verordening Rome II en artikel 3, 4 en 11 Haags Verkeersongevallenverdrag: Duits recht toepasselijk.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:1471

Zaaknummer: 200.198.196_01

Rechters: J.M. Brandenburg, R.R.M. De Moor en J.M.H. Schoenmakers

Advocaten: R.A.I. Thuys en A.J.E. Verschuren

RECHTSPRAAK

Rabobank/Stichting Restschuld Eerlijk Delen (RED)

Onrechtmatige daad. Grondrechten. Botsing vrijheid van meningsuiting en recht op privacy. Publicatie boek over bankafdeling met vermelding volledige naam medewerkers. Mogelijkheid werkgever om op te komen voor belangen werknemers; artikel 7:611 BW. Zogeheten ‘Fly on the wall’ principe niet zonder meer rechtvaardiging voor vermelding volledige namen.

Feiten

RED is een stichting die opkomt voor mensen die door toedoen van hun bank in de problemen zijn geraakt, met name door restschulden. In opdracht van RED is in maart 2015 het boek *De Verpanding* verschenen. In het boek worden namen genoemd van (oud-)medewerkers van Rabobank die in de periode waarover het boek gaat, werkzaam waren bij afdelingen Bijzonder Beheer. Volgens het boek zou de afdeling Bijzonder Beheer middels list en bedrog, misbruik hebben gemaakt van de verpande zekerheden. Er zijn in het boek delen van heimelijk opgenomen geluidopnames gepubliceerd. Op de gelieerde websites zijn de opnames te downloaden. Rabobank heeft een verbod tot publicatie gevorderd. Het hof heeft de vordering van Rabobank afgewezen.

Oordeel

De Hoge Raad oordeelt als volgt.

Werkgever heeft op grond van artikel 7:611 BW de bevoegdheid jegens haar werknemers op te treden

Rabobank komt in dit geding als werkgever op voor haar (oud-)werknemers, die volgens haar worden geschaad door een publicatie waarin zij een rol spelen in verband met de werkzaamheden die zij als werknemer voor hun werkgever verrichten. Met betrekking tot een dergelijke publicatie kan een werkgever een vordering instellen ter bescherming van de werknemers. De werkgever komt de bevoegdheid tot het instellen van die vordering toe zowel

uit hoofde van het belang dat hij zelf heeft bij de bescherming van zijn werknemers, als ter bescherming van die werknemers, mede op grond van goed werkgeverschap (art. 7:611 BW). Die bevoegdheid bestaat dus ook buiten lastgeving en volmacht door de werknemer. Daarbij is mede van belang dat het voor de werknemers belastend kan zijn zelf in rechte op te treden, onder meer in verband met de mogelijke publicitaire gevolgen daarvan. Rabobank kan op grond van het hiervoor overwogene in beginsel de onderhavige vordering instellen. Gesteld noch gebleken is dat de (oud-)werknemers waar het in dit geding om gaat, bezwaar hebben tegen het instellen daarvan.

Noemen van namen medewerkers onnodig

De vermelding van de namen van de (oud-)medewerkers in het boek vormt een inbreuk op hun recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, welk recht mede beschermd wordt door artikel 8 EVRM, en de publicatie van het boek valt onder het mede door artikel 10 EVRM beschermde recht op vrijheid van meningsuiting. Het oordeel dat een van beide rechten, gelet op alle ter zake dienende omstandigheden, zwaarder weegt dan het andere recht, brengt mee dat de inbreuk op het andere recht voldoet aan de noodzakelijkheidstoets van het desbetreffende lid 2. (Onder meer HR 18 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB3210, NJ 2008/274, r.o. 3.4.1, en HR 5 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9230, NJ 2012/571, r.o. 3.3.) In dit verband zijn onder meer van belang de gezichtspunten zoals vermeld in EHRM 7 februari 2012, 40660/08 (Von Hannover/Duitsland II), NJ 2013/250, par. 108-112, en EHRM 7 februari 2012, 39954/08 (Axel Springer AG/Duitsland), NJ 2013/251, par. 89-95. Zonder nadere motivering valt niet in te zien dat de door het hof in aanmerking genomen verteltechniek de aan de orde zijnde inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de (oud-)medewerkers van Rabobank kan rechtvaardigen. Bij het gebruik van die verteltechniek had immers, gelet op de onbekendheid van de (oud-)medewerkers, in beginsel even goed kunnen worden volstaan met (deels) geanonimiseerde of gefingeerde namen. Dat, zoals het hof bij zijn oordeel in aanmerking heeft genomen, het boek mede het algemeen belang dient doordat het een bijdrage levert aan het publieke debat – dat er een serieus probleem bestond of bestaat in de relatie tussen de afdelingen Bijzonder Beheer van banken en de klanten die met deze afdelingen werden of worden geconfronteerd en dat dit een in ondernemerskringen gevoelde misstand betreft –, levert geen toereikende motivering op. Het hof stelt immers niet vast dat dit algemene belang (ook) is betrokken bij het noemen van de namen van de (oud-)medewerkers. De door het hof vastgestelde en bij zijn oordeel in aanmerking genomen omstandigheid dat geen ernstige gevolgen van de vermelding van de namen van de (oud-)medewerkers waren te verwachten, vormt evenmin een toereikende motivering. Ook ingeval geen ernstige gevolgen voor de (oud-)medewerkers waren (of zijn) te verwachten van de publicatie van het boek met vermelding van hun namen, kunnen zij aanspraak maken op

eeerbiediging van hun persoonlijke levenssfeer.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:569

Zaaknummer: 16/02639

Rechters: F.B. Bakels, A.H.T. Heisterkamp, M.J. Kroeze, C.E. du Perron en G. Snijders

Advocaten: T. Cohen Jehoram, V. Rörsch en J. van der Beek

Wetsartikelen: 7:611 BW, 8 EVRM en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Eiswijziging. Letselschade. Onvoldoende inzichtelijk gemaakt dat meer schade is of zal worden geleden dan de reeds ontvangen vergoeding van de verzekeraar.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:3046

Zaaknummer: C/03/206507 / HA ZA 15-293

Rechters: K.A.J.C.M. van den Berg Jeths-van Meerwijk

Advocaten: M. Moszkowicz en E. den Bos-van Berg

RECHTSPRAAK

Toekenning hogere schadevergoeding. Personen die op grond van de Coulanceregeling aanspraken zijn toegekend moeten op gelijke wijze worden behandeld als personen die wel binnen vijf jaar na vaststelling van PTSS een verzoek om vergoeding van smartengeld hebben gedaan.

Betrokkene was werkzaam als politieambtenaar. Bij besluit van 29 februari 2012 heeft appellant vastgesteld dat aan betrokkene smartengeld wegens beroepsziekte toekomt op grond van artikel 54a van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp). Met ingang van 1 september 2013 is aan betrokkene eervol ontslag verleend wegens ziekte.

Het percentage van blijvende functionele invaliditeit van betrokkene is vervolgens vastgesteld op 30%, waarvan 24% verband houdt met PTSS. Op basis daarvan heeft appellant bij besluit van 27 mei 2014 aan betrokkene een bedrag van € 36.000 aan smartengeld toegekend. Betrokkene heeft tegen dat besluit bezwaar gemaakt en verzocht om een toekenning van € 150.000.

Naar oordeel van de rechtbank had appellant bij besluit van 31 augustus 2015 een vergoeding van € 159.320, moeten toekennen. Aan dit oordeel ligt ten grondslag dat appellant aan personen die op grond van de Coulanceregeling aanspraken zijn toegekend op gelijke wijze moeten worden behandeld als personen die wel binnen vijf jaar na vaststelling van PTSS een verzoek om vergoeding van smartengeld hebben gedaan.

De Centrale Raad van Beroep vernietigt de uitspraak op het onderdeel van niet toekennen van de kosten voor verleende rechtsbijstand in de bezwaarfase. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad appellant veroordelen in de kosten van betrokkene in de bezwaarfase, begroot op € 495 te weten één punt voor het indienen van het bezwaarschrift.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-03-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:1150

Zaaknummer: 16/3351 AW

Rechters: C.H. Bangma, J.J.T. van den Corput en H. Lagas

Advocaten: T.E.O. Tjon-A-Njoek, H.A.C. Lucas, B.O. Vreeswijk en M.H. Welter

RECHTSPRAAK

Verzoek voorlopige voorziening afgewezen. Niet waarschijnlijk dat het verzoek om schadevergoeding in een bodemprocedure zou worden toegewezen. Schadevergoeding afgewezen.

Verzoek voorlopige voorziening afgewezen. Afgewezen aanvraag bedrijfskrediet omdat de kredietbehoefte het kredietmaximum overschrijdt en omdat het bedrijf op het moment van aanvraag niet levensvatbaar was. Verzoeker heeft een verzoek om materiële en immateriële schadevergoeding ingediend. Geen redelijke mate van waarschijnlijkheid dat het verzoek om schadevergoeding in een bodemprocedure zou worden toegewezen. Schadevergoeding wordt afgewezen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 21-03-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:1173

Zaaknummer: 16-7535 BBZ-VV

Rechters: W.F. Claessens

Advocaten: R.J.J.M.M. Metsemakers, R.J. Kramer, J.P.A. Croughs en W. Ottenhem

RECHTSPRAAK

X e.a./MediRisk B.A. en het Van Weel-Bethesda ziekenhuis

Vier kinderen van een inmiddels overleden vrouw hebben een deelgeschil aanhangig gemaakt. Zij hebben een bedrag ter zake van immateriële schade gevorderd (geen affectieschade), waaraan een doktersdelay ten grondslag ligt van vijf jaar en een vermindering van de overlevingskans van de vrouw van 92 procent naar dertien procent. Alle omstandigheden afwegende komt de deelgeschilrechter tot het oordeel dat een bedrag van € 200.000 moet worden betaald.

De onderhavige deelgeschilprocedure is aangespannen door de vier kinderen van een op 4 augustus 2014 overleden vrouw. De vrouw is overleden aan de gevolgen van een carcinoom ter plaatse van de rechter nier. Vaststaat dat er in het Van Weel-Bethesda ziekenhuis een medische fout is gemaakt: de behandelend uroloog van de vrouw heeft ten onrechte niet op 2 juli 2008 de diagnose gesteld, waardoor een delay van vijf jaar is opgetreden. Vaststaat ook dat de overlevingskans van de vrouw hierdoor is gedaald van 92 procent naar dertien procent. Beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar MediRisk B.A. heeft namens het ziekenhuis aansprakelijkheid erkend en een bedrag van € 102.500 betaald. In deze procedure verzoeken de vier kinderen aan de deelgeschilrechter om voor recht te verklaren dat MediRisk B.A. gehouden is om ter zake van immateriële schade een bedrag van € 500.000 te betalen, voorts gehouden is om ter zake van de buitengerechtelijke kosten € 15.803,46 te betalen en MediRisk B.A. te veroordelen in de kosten van het deelgeschil.

Wat de immateriële schade betreft, stelt de deelgeschilrechter voorop dat bij de begroting ervan de rechter rekening dient te houden met alle omstandigheden, waaronder enerzijds de aard van de aansprakelijkheid en anderzijds de aard van het letsel, de pijn, de duur en de intensiteit van het verdriet en de gederfde levensvreugde die voor de benadeelde het gevolg is van de gebeurtenis waarop de aansprakelijkheid berust. De rechter zal bij deze begroting ook rekening moeten houden met de ernst van de inbreuk op het rechtsgevoel van de benadeelde. Tevens dient de rechter te letten op de bedragen die door Nederlandse rechters in vergelijkbare gevallen zijn toegekend, daaronder begrepen de maximaal toegekende bedragen,

een en ander met in aanmerkingneming van de sedert de betreffende uitspraken opgetreden geldontwaarding en de (gewijzigde) maatschappelijke opvattingen over de compensatie van leed. Daarbij belet geen rechtsregel de rechter mede acht te slaan op de ontwikkelingen in andere landen met betrekking tot de toegekende bedragen, zij het dat deze ontwikkelingen niet beslissend kunnen zijn voor de in Nederland toe te kennen bedragen. Deze omstandigheden afwegende komt de deelgeschilrechter tot het oordeel dat een bedrag van € 200.000 ter zake van immateriële schade passend is. Dit wordt ook zo voor recht verklaard.

Wat de buitengerechtelijke kosten betreft, zoekt de deelgeschilrechter aansluiting bij de PIV-staffel. Zonder een concreet bedrag te noemen wordt voor recht verklaard dat tot het bijbehorende bedrag van die staffel een bedrag moet worden betaald.

De kosten van de deelgeschilprocedure worden begroot op € 7823,27, te betalen door MediRisk B.A.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:2139

Zaaknummer: C/10/513740 / HA RK 16-977

Advocaten: P.J. Thie en M. van Gool

Wetsartikelen: 1019w Rv, 6:106 BW en 6:96 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Het Haagse hof beoordeelt in hoger beroep de civielrechtelijke aansprakelijkheid van de gynaecoloog die bekend staat als de Haagse borstchirurg. Volgens het hof is de gynaecoloog tekortgeschoten in de nazorg, met een verwaarloosde infectie van de rechterborst van patiënte tot gevolg. De gynaecoloog moet patiënte een schadevergoeding betalen die door een hogere vergoeding voor ander nadeel hoger uitpakt dan de vergoeding die de rechtbank toekende. Voor het overige wordt het vonnis van de rechtbank bekrachtigd.

De onderhavige civiele procedure ziet op het medisch handelen van een gynaecoloog. Deze gynaecoloog heeft zich vanaf 2000 toegelegd op de esthetische chirurgie. Van omstreeks 2004/2005 tot juni 2009 was hij als zelfstandig chirurg werkzaam in de Wellness Kliniek te Genk, België, waar hij cosmetische en gynaecologische ingrepen verrichtte. In het voorjaar van 2008 heeft de gynaecoloog de CityKliniek te Den Haag (hierna: de CityKliniek) geopend, waar hij tot juni 2009 cosmetische behandelingen, met name borstvergrotingen, heeft uitgevoerd.

In verband met de ondermaatse kwaliteit van zorgverlening heeft de Inspectie voor de Gezondheidszorg de CityKliniek de maatregel van sluiting voor de duur van zeven dagen opgelegd. De gynaecoloog zelf heeft van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Den Haag (RTG) de maatregel van doorhaling van zijn registratie opgelegd gekregen. In hoger beroep is die uitspraak in stand gebleven. De gynaecoloog is daarnaast strafrechtelijk vervolgd, maar bij vonnis van de Rechtbank Den Haag vrijgesproken van de hem ten laste gelegde opzettelijke mishandeling van een aantal patiëntes (GZR 2014-0428, m.nt. R.P. Wijne, 'Haagse borstendokter'). Hoger beroep van dat vonnis loopt nog.

In hoger beroep bij het Hof Den Haag ligt de vraag voor of het medisch handelen van de gynaecoloog ook een reden is voor het aannemen van civielrechtelijke aansprakelijkheid jegens een patiënte van de gynaecoloog. Kort samengevat heeft de patiënte gesteld ernstige klachten te hebben ervaren als gevolg van een borstvergroterende operatie en hierdoor schade te

hebben geleden. In eerste aanleg is zij door de Rechtbank Den Haag in het gelijk gesteld en is de gynaecoloog veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding begroot op € 6965,68. De gynaecoloog heeft hiertegen het hoger beroep ingesteld.

Het hof beoordeelt eerst welk recht van toepassing is; de rechtbank oordeelde eerder dat dit het Nederlandse recht moest zijn, waartegen de arts gegriefd heeft. Het hof volgt het oordeel van de rechtbank: het Nederlandse recht is van toepassing, omdat beide partijen hun gewone verblijfplaats in Nederland hadden ten tijde van het gestelde onrechtmatig handelen van de arts.

Het hof beoordeelt vervolgens of er sprake is van onrechtmatig handelen van de arts (subsidiäre grondslag, want er was geen behandelingsovereenkomst met de arts). Het hof overweegt in dat verband dat de arts in elk geval is tekortgeschoten in de nazorg, met een verwaarloosde infectie van de rechterborst tot gevolg.

Het hof beoordeelt daarna wat de omvang van de schade is – voornamelijk bestaande uit de kosten van herplaatsing van een borstprothese –, waarbij het het beroep van de arts op eigen schuld van de patiënte verwerpt. Het hof komt tot een hoger bedrag immateriële schade dan de rechtbank en kent de patiënte € 1500 toe, terwijl de rechtbank € 750 toekende.

Een en ander betekent dat het hof de patiënte een hoger bedrag aan schadevergoeding toekent en het vonnis van de rechtbank voor het overige bekrachtigt.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:431

Zaaknummer: 200.152.557

Advocaten: I.D.C.J. van Driel en A.R. van Dolder

Wetsartikelen: 6:162 BW, 3 lid 3 Wcod en 4 lid 2 Rome II

ANNOTATIE

Motorrijder komt ten val ter hoogte van een ‘trens’ in de openbare weg; gemeente aansprakelijk ingevolge artikel 6:162 BW?

mr. K.M. Zweep

1. Inleiding

Een gemeente draagt ingevolge artikel 16 Wegenwet de verantwoordelijkheid voor het onderhoud van de weg binnen haar gebied. Als de gemeente niet voldoet aan haar verantwoordelijkheid kan zij daarvoor aansprakelijk worden gehouden. Deze aansprakelijkheid kan worden gebaseerd op artikel 6:174 BW en artikel 6:162 BW. Op basis van artikel 6:174 BW dient een wegbeheerder ervoor zorg te dragen dat de toestand van de weg de veiligheid van personen en zaken niet in gevaar brengt (HR 20 maart 1992, ECLI:NL:HR:1992:ZC0549, *NJ* 1993/547 (*Bussluis*)). Uitgangspunt bij deze risicoaansprakelijkheid is dat de wegbeheerder aansprakelijk is voor een gebrekkige weg, ongeacht de oorzaak en ongeacht of hij het gebrek kende of behoorde te kennen.

In het onderhavige geval neemt de uitkeringsinstantie als eiseres regres op de gemeente voor de gevolgen van het ongeval en baseert zij haar vordering op artikel 6:162 BW. Vanwege de begrenzing van het verhaalsrecht die geldt voor de regresnemende uitkeringsinstantie conform artikel 6:197 leden 1 en 2 BW is artikel 6:174 BW niet vatbaar voor subrogatie.

Artikel 6:162 BW houdt een meer algemene zorgplicht in die op de wegbeheerder rust ten aanzien van de veiligheid van weggebruikers. Voor aansprakelijkheid conform dit artikel moet worden vastgesteld of de weg heeft voldaan aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. Voor de invulling daarvan dient aansluiting te worden gezocht bij de ‘Kelderluik-criteria’. In het *Kelderluik*-arrest heeft de Hoge Raad een aantal (niet-cumulatieve) gezichtspunten geformuleerd die van belang zijn voor het oordeel of een bepaalde gevaarzettende situatie als onrechtmatig kan worden aangemerkt (HR 5 november 1965, ECLI:NL:HR:1965:AB7079, *NJ* 1966/136, m.nt. G.J. Scholten). Dit zijn (i) de mate van waarschijnlijkheid waarmee de niet-inachtneming van de vereiste oplettendheid en

voorzichtigheid kan worden verwacht, (ii) de hoegrootheid van de kans dat daaruit ongevallen ontstaan, (iii) de ernst die de gevolgen daarvan kunnen hebben en (iv) de mate van bezwaarlijkheid van te nemen veiligheidsmaatregelen. Specifiek voor de wegbeheerdersaansprakelijkheid kunnen aspecten zoals de ligging, functie, fysieke toestand en het te verwachten gebruik van de weg een rol spelen bij de invulling van de zorgplicht (HR 17 november 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA8364, *NJ* 2001/10 (*Scheemda/Olsder*) en recent HR 7 oktober 2016, ECLI:NL:HR:2016:2283, PS 2016-0291, *NJ* 2017/73, m.nt. J. Spier, r.o. 3.5.6.).

Voor het aannemen van aansprakelijkheid op basis van artikel 6:162 BW is tevens van belang dat de gemeente een verwijt kan worden gemaakt. Daarbij gaat het om de vraag of de gemeente bekend is (of behoort te zijn) met de aanwezigheid van het gevaar voorafgaand of ten tijde van het ontstaan van het ongeval (HR 7 oktober 2016, ECLI:NL:HR:2016:2283, PS 2016-0291, *NJ* 2017/73, m.nt. J. Spier, r.o. 3.5.5).

2. De feiten

In juni 2006 is in de openbare weg een opbreking ten behoeve van de aanleg van nutsvoorzieningen, ook wel een ‘trens’ genoemd, aangebracht. De betreffende gemeente heeft een wegbeheerder aangesteld die verantwoordelijk is voor het onderhoud en het veilig gebruik van de wegen. Op 18 december 2006 is een motorrijder ter hoogte van de trens ernstig ten val gekomen. Ten gevolge van dit ongeval is de motorrijder arbeidsongeschikt geraakt en krijgt daarvoor een Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten (IVA)-uitkering. Eiseres maakt als uitkeringsinstantie gebruik van haar zelfstandig verhaalsrecht op grond van artikel 99 lid 1 WIA en stelt de gemeente aansprakelijk voor het ontstaan van het ongeval en voor de kosten die zij dient te maken als gevolg van de arbeidsongeschiktheid van de motorrijder.

3. Het geschil

Eiseres legt aan haar vordering op grond van artikel 6:162 BW ten grondslag dat het ongeval en het letsel zijn ontstaan als gevolg van het feit dat de trens en de bermbeschermers, zowel samen als ieder voor zich, ten tijde van het ongeval een gevaarlijke situatie hebben gecreëerd voor motorrijders. De gemeente zou volgens eiseres van deze gevaarlijke situatie op de hoogte (moeten) zijn geweest en heeft volgens eiseres nagelaten de nodige maatregelen te treffen.

De rechtbank oordeelt in eerdere instantie dat de feitelijke toestand van de trens ten tijde van het ongeval niet meer is te achterhalen. Daardoor is volgens de rechtbank ook onduidelijk gebleven of het ongeval is ontstaan als gevolg van een aan de gemeente te verwijten gevaarlijke situatie. In de procedure bij het hof komt eiseres op tegen dit oordeel van de rechtbank en komen voornamelijk bewijsrechtelijke aspecten aan de orde.

4. Beoordeling door het Gerechtshof Amsterdam

Voor het aannemen van aansprakelijkheid van de gemeente moet vast komen te staan dat de trens ten tijde van het ongeval een gevaarlijke situatie voor motorrijders opleverde en dat de gemeente van die gevaarlijke situatie op de hoogte was of behoorde te zijn. Op eiseres rust conform artikel 150 Rv de stel- en bewijsplicht dat de gemeente tekort is geschoten in de onderhoudsplicht, dat deze tekortkoming aan haar is te wijten en dat de arbeidsongeschiktheid in causaal verband staat met het ongeval.

Het hof beoordeelt de vraag of sprake is van een gevaarlijke situatie aan de hand van getuigenverklaringen, bevindingen uit verslaglegging door de wegbeheerder en onderzoeksrapporten die nadien zijn opgemaakt. Het hof overweegt dat er op basis daarvan geen duidelijkheid bestaat over de feitelijke toestand van de trens voorafgaand aan en ten tijde van het ongeval. Volgens het hof kan zodoende niet worden vastgesteld dat sprake is geweest van een gevaarlijke situatie waarvan de gemeente op de hoogte is geweest of behoorde te zijn. Volgens het hof is eiseres er niet in geslaagd bewijs te leveren waaruit blijkt dat er wel sprake zou zijn geweest van een gevaarlijke situatie.

Eiseres stelt dat zij door toedoen van de gemeente, die niet beschikt over verslaglegging of andere documenten waaruit de toestand van de trens kan worden afgeleid, in een onredelijk zware bewijspositie is geraakt. Zij meent dat op de gemeente ten aanzien van deze gegevens een verzwaarde motiveringsplicht rust. Het hof is van oordeel dat de gemeente het bestaan van een gevaarlijke situatie voldoende heeft betwist en dat er evenmin voldoende gronden bestaan om de gemeente te belasten met het leveren van tegendeelbewijs. Uit verklaringen van de wegbeheerder en de door hem achteraf ingevulde vragenlijst leidt het hof af dat hij vier dagen per week langs elke plaats waar wegwerkzaamheden zijn uitgevoerd is gereden en dat hij (indien nodig) opdracht geeft tot het uitvoeren van reparatiewerkzaamheden. Bij de trens zijn, in de periode tussen de aanleg van de trens in juni 2006 tot aan de datum van het ongeval, tweemaal reparatiewerkzaamheden uitgevoerd. Uit de verklaringen van de wegbeheerder leidt het hof af dat de trens geen zodanig gevaar opleverde dat aanleiding zou bestaan tot het treffen van maatregelen. Het hof oordeelt dat de gemeente derhalve met het aanstellen van een wegbeheerder *in beginsel* voldoende invulling heeft gegeven aan de op haar rustende verplichting om te voorkomen dat op de openbare weg een voor weggebruikers gevaarlijke situatie ontstaat. Daarmee heeft de gemeente de stellingen van eiseres volgens het hof voldoende gemotiveerd betwist. Er bestaat er geen aanleiding om af te wijken van artikel 150 Rv nu volgens het hof niet in een onredelijk zware bewijspositie is geraakt.

5. Bewijsrechtelijke aspecten bij het beheer van de weg

Lees ik het goed, dan heeft de gemeente de stellingen van eiseres betreffende het bestaan van een gevaarlijke situatie voldoende betwist. Het hof leidt uit diverse verklaringen van de wegbeheerder af dat de wegbeheerder meerdaagse controles heeft uitgevoerd en – indien nodig – tevens opdracht geeft (en in dit geval heeft gegeven) tot het uitvoeren van reparatiewerkzaamheden.

Niettemin lijkt het hof ruimte te geven voor bijzondere omstandigheden waaruit kan volgen dat de gemeente niet aan haar (gemotiveerde) betwistingsplicht voldoet. Het hof bestempelt het ontbreken van enkele feitelijke gegevens, zoals het (na het ongeval) opgestelde verslag en aanvullende documenten zoals foto's niet als zodanig. Het oordeel van het hof wordt slechts gebaseerd op diverse verklaringen die na het ongeval door de wegbeheerder zijn afgelegd. De rapportage die direct na het ongeval door de wegbeheerder zou zijn opgesteld en daarmee inzicht zou moeten geven in hoe de situatie ter plaatse is geweest, is niet als processtuk in het geding gebracht. Daaruit kan men concluderen dat de gemeente ter motivering van haar betwisting niet inzichtelijk hoeft te maken welke bevindingen de wegbeheerder ten tijde van het ongeval ter plaatse heeft gedaan.

Zonder belang te hechten aan deze omstandigheid wordt de gemeente vrij eenvoudig ontzien in de onderbouwing van haar verweer. Dat de feitelijke toestand van de trens niet kan worden achterhaald, kan in feite worden toegeschreven aan het ontbreken van de rapportage. Het ontbreken daarvan komt mijns inziens onterecht voor rekening van eiseres en niet voor rekening van de gemeente. De gemeente behoort mijns inziens in het bezit te zijn van de rapportages die worden opgesteld, te meer omdat daarmee het al dan niet plegen van adequaat toezicht inzichtelijk wordt gemaakt. Van een voldoende gemotiveerde betwisting door de gemeente vind ik zodoende in mindere mate sprake.

6. Afsluiting

Het hof oordeelt in lijn met de rechtbank dat niet is gebleken dat de trens ten tijde van het ongeval een gevaarlijke situatie oplevert voor motorrijders, noch dat de gemeente daarvan een verwijt kan worden gemaakt. Volgens het hof heeft de gemeente door te wijzen op de aanwezigheid van een wegbeheerder in het concrete geval voldoende gemotiveerd betwist dat zij is tekortgeschoten in hetgeen van haar kon worden verwacht in het kader van de op haar rustende zorgplicht. Mijns inziens kan het ontbreken van documenten waarin controle- en onderhoudswerkzaamheden inzichtelijk worden gemaakt als bijzondere omstandigheid worden aangemerkt, temeer nu het daarbij gaat om gegevens die in het domein van de gemeente liggen.

Het ontbreken van de rapportage waaruit de feitelijke toestand van de trens moet blijken,

komt in het onderhavige geval voor rekening van eiseres. Daarmee houdt het hof mijns inziens onvoldoende rekening met de bijzondere zorgplicht die op de gemeente als wegbeheerder rust ten aanzien van de veiligheid van wegen. Het kan in concrete situaties van belang zijn of de wegbeheerder voldoende controle en toezicht heeft gehouden om een gevaarlijke situatie te voorkomen. Deze bevindingen zouden mijns inziens moeten worden vastgelegd in documentatie en dus ook beschikbaar moeten zijn voor inzage. Op die wijze kan de situatie ten tijde van het ongeval (achteraf) nauwkeuriger worden beoordeeld. Dat dergelijke feiten in het onderhavige geval niet kunnen worden overgelegd door de gemeente dient mijns inziens voor haar risico te komen. Door het oordeel van het hof ontspringt de gemeente in het onderhavige geval de spreekwoordelijke dans en komt de onbekendheid van de feitelijke toestand ter plaatse mijns inziens ten onrechte voor rekening van eiseres.

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Verdachte heeft het slachtoffer meerdere keren met een mes gestoken, waaronder in haar hals. Het slachtoffer heeft materiële en immateriële schadevergoeding gevorderd. De rechtbank wijst materiële schade betreffende reiskosten en een broek toe. Voor het overige acht de rechtbank de gevorderde materiële schadeposten onvoldoende onderbouwd. Vergoeding voor immateriële schade: € 2.000.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 03-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:1219

Zaaknummer: 18-830468-16

Rechters: A.G.D. Overmars, L.W. Janssen en J.V. Nolta

Advocaten: F.H. Kappelhof

RECHTSPRAAK

Verjaring, artikel 3:310 BW. Bekendheid met (mogelijke) aansprakelijke partij. Horeca-exploitant Mispelhoef lijdt schade door werkzaamheden van Rijkswaterstaat bij de verbreding van een snelweg. De Staat verweert zich tegen de vordering tot schadevergoeding met een beroep op verjaring. De rechtbank en het hof delen dit standpunt. De Hoge Raad oordeelt dat het hof voor de aanvang van de verjaringstermijn ten onrechte doorslaggevend heeft geacht dat Mispelhoef bekend was met de mogelijkheid dat Rijkswaterstaat voor de schade aansprakelijk was en dat zij haar rechten door aansprakelijkstelling had kunnen veilig stellen. Die enkele mogelijkheid is, ook indien Mispelhoef professionele rechtsbijstand genoot, niet voldoende om aan te nemen dat bij Mispelhoef voldoende zekerheid bestond dat de schade was veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van Rijkswaterstaat. De Hoge Raad vernietigt het arrest.

Tussen 1996 en 1998 heeft Rijkswaterstaat de A2 ter hoogte van horecagelegenheid De Mispelhoef uitgebreid. Voor het aanbrengen van wijzigingen in de waterloop of de afvoer daarvan heeft het desbetreffende waterschap aan Rijkswaterstaat een ontheffing verleend. Sinds 1998 heeft zich meerdere keren wateroverlast voorgedaan op het terrein van De Mispelhoef. Mispelhoef B.V. heeft op 12 februari 2003 de gemeente en het waterschap aansprakelijk gesteld voor de geleden schade. De exploitant, Mispelhoef B.V., heeft, nadat de gemeente en het waterschap in respectievelijk 2004 en 2006 hun aansprakelijkheid hadden afgewezen, een adviesbureau ingeschakeld. Uit het rapport van dit bureau volgde dat de door Rijkswaterstaat uitgevoerde werkzaamheden tot een ernstige verstoring van de waterafvoer van het terrein van De Mispelhoef heeft geleid. Daarop is Rijkswaterstaat op 15 juli 2008 aansprakelijk gesteld. Nadat Rijkswaterstaat medio april 2010 haar aansprakelijkheid had erkend, heeft zij zich op 1 oktober op het standpunt gesteld dat de vordering is verjaard. De

rechtbank en het hof hebben dit standpunt gedeeld. Het hof heeft geconcludeerd dat de verjaringstermijn uiterlijk op 13 februari 2003 is gaan lopen. De Hoge Raad herhaalt vaste rechtspraak en geeft aan dat de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat. De verjaringstermijn van artikel 3:310 lid 1 BW begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. De Hoge Raad oordeelt dat het hof voor de aanvang van de verjaringstermijn ten onrechte doorslaggevend heeft geacht dat Mispelhoef bekend was met de mogelijkheid dat Rijkswaterstaat voor de schade aansprakelijk was en dat zij haar rechten door aansprakelijkstelling had kunnen veilig stellen. Die enkele mogelijkheid is, ook indien Mispelhoef professionele rechtsbijstand genoot, niet voldoende om aan te nemen dat bij Mispelhoef voldoende zekerheid bestond dat de schade was veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van Rijkswaterstaat. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het Hof Den Haag en verwijst het geding naar het Hof Amsterdam.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:552

Zaaknummer: 16/00576

Rechters: F.B. Bakels, C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, C.E. du Perron en G. de Groot

Advocaten: J.H.M. van Swaaij en M.W. Scheltema

Wetsartikelen: 3:310 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte is opzettelijk met een auto op het slachtoffer ingereden, waarbij het slachtoffer beklemd raakte tussen een hek en de auto en een dubbele botbreuk aan zijn been opliep. Toewijzing schadevergoeding: € 242,50 voor kleding, € 150 voor het horloge, € 112 voor daggeldvergoeding en € 904 voor proceskosten. Voorts toewijzing van € 10.000 aan immateriële schade (gevorderd: € 15.000). Voor het overige is het slachtoffer niet-ontvankelijk verklaard en kan hij zijn vordering bij de burgerlijke rechter aanbrengen. Dat geldt ook voor resterende materiële schadeposten (€ 11.364,10; niet nader gespecificeerd).

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 31-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:2403

Zaaknummer: 10/682138-16

Rechters: E.M. Havik, E.M.D. Angela en B.M.R.M. Edelhauser-van Vlijmen

Advocaten: N. Bekri

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Tussenbeslissing van het hof inzake het spreekrecht voor stieffamilie Van den Hurk. Toekenning daarvan aan niet-bloedverwanten, namelijk de juridische (niet-biologische) vader, de stiefmoeder en stiefzus van het overleden slachtoffer. Het hof onderkent dat de tekst van de huidige wet dit niet toelaat en dat ook de jurisprudentie van de Hoge Raad geen spreekrecht aan deze categorie van naasten toestaat. Maar gelet op het door de Kamer geuite voornemen om het spreekrecht uit te breiden - en de ondersteuning daarvan van de toenmalige staatssecretaris en minister van V&J, ziet het hof in deze zaak toch aanleiding het spreekrecht toe te staan. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat bijna al degenen die willen spreken, geen bloedverwanten zijn en dat verdediging en OM geen bezwaar hebben tegen toekenning van het spreekrecht aan deze betrokkenen. Aan betrokkenen wordt evenwel geen spreekrecht in twee termijnen toegekend, nu zij - ook volgens Nederlandse en Europese regelgeving, een wezenlijk andere rol in het proces innemen dan de twee procespartijen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 31-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:1417

Zaaknummer: 01-879014-13

Rechters: J. Platschorre, P.J. Hödl en J.J.M. Gielen-Winkster

Advocaten: W.P.A. Korver en G.Th. Sta

RECHTSPRAAK

Nagmetov v. Rusland

Schending van artikel 2 EVRM (Rusland). Toekenning van immateriële schadevergoeding zonder dat daartoe volgens de 'Rules of Court' een vordering was ingesteld.

Op 25 april 2006 heeft de zoon van Nagmetov deelgenomen aan een publieke samenkomst van honderden mensen waarin geklaagd werd over de corruptie van de lokale autoriteiten. Door de autoriteiten is op deze samenkomst gereageerd door vuurwapens te gebruiken. De zoon van Nagmetov is omgekomen als gevolg van zijn verwondingen door een traangasgranaat. Op 5 november 2015 heeft het EHRM geoordeeld dat de zoon van Nagmetov is vermoord in strijd met artikel 2 EVRM. De staat had verklaard dat het in strijd met Russisch recht was om traangasgranaten direct op een persoon af te vuren. Het EHRM was het eens met deze stelling. Bovendien oordeelde het EHRM dat de autoriteiten niet alle redelijkerwijs mogelijke maatregelen hebben getroffen om de schutter te identificeren en alle omstandigheden van de zaak te achterhalen. De onderhavige zaak heeft betrekking op de vraag of schadevergoeding kan worden toegekend zonder dat daartoe op de juiste wijze een vordering is ingesteld. Het EHRM oordeelt dat het EHRM de bevoegdheid behoudt om naar redelijkheid en op een beperkte wijze schadevergoeding toe te kennen als vergoeding van immateriële schade, vanwege de exceptionele omstandigheden van een zaak. Het EHRM oordeelt dat de schending van artikel 2 EVRM onvoldoende is, om schadevergoeding te kunnen toekennen. De ernst en de invloed van de schendingen en de bredere context waarin de schending plaatsvond, in het bijzonder de lengte van het onderzoek en het gebrekkige onderzoek naar de dood van de man veroorzaakt door een agent van de staat, pleiten wel voor de toekenning van schadevergoeding. Het EHRM concludeert dat deze zaak voldoende exceptionele omstandigheden kent om immateriële schadevergoeding te kunnen toekennen, ondanks het feit dat daartoe niet in overeenstemming met de 'Rules of Court' een vordering was ingesteld. Het EHRM heeft de staat van Rusland veroordeeld tot vergoeding van € 50.000 aan immateriële schadevergoeding.

De tekst is afkomstig uit het persbericht:

[http://hudoc.echr.coe.int/eng#{\"itemid\":\[\"003-5671535-7189994\"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/eng#{\)

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 30-03-2017

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2017:0330JUD003558908

Zaaknummer: 35589/08

Rechters: G. Raimondi, L. López Guerra, A. Nußberger, L. Bianku, H. Keller, P. Lemmens, V. Griţco, F. Vehabović, K. Turkovic, D. Dedov, B. Branko Lubarda, Y. Grozev, S. O'Leary, C. Ranzoni, A. Harutyunyan, S. Mourou-Vikström en P. Koskelo

Advocaten: K. Moskalenko, K. Kostromina, A. Maralyan en G. Matyushkin

Wetsartikelen: 2 EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte is veroordeeld voor mishandeling van zijn vader door pepperspray in zijn gezicht/ogen te spuiten. Voorts is hij veroordeeld voor bedreiging met zware mishandeling van politieambtenaren. Verder heeft hij, rijdend onder invloed van alcohol en medicijnen en met veel te hoge snelheid, een aanrijding veroorzaakt. In de getroffen auto zat een gezin met twee kinderen. Het vierjarige zoontje is ter plaatse overleden. De ouders en hun dochtertje hebben (ernstig) lichamelijk letsel opgelopen en ondervinden psychische schade van het ongeval en het verlies van hun zoon/broer. De rechtbank oordeelt dat de gezinsleden anderzins in hun persoon zijn aangetast en wijst aan de volgende bedragen aan schadevergoeding toe (zonder overigens te specificeren naar materiële en immateriële schade): € 37.079,62; € 32.477,03 en € 19.050,69.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:1706

Zaaknummer: 05/720252-15 en 05/740245-16

Rechters: H.P.M. Kester, L.C.P. Goossens en W.A. Holland

Advocaten: M. Duurtsema

RECHTSPRAAK

Grigoryan en Sergeyeva v. Oekraïne

Schending van artikel 3 en 14 EVRM door een mishandeling door de politie van twee burgers vanwege hun etnische afkomst (Oekraïne).

Grigoryan en Sergeyeva stellen dat zij zijn vastgehouden en mishandeld door de politie vanwege hun etnische afkomst. Op 6 april 2010 zijn zij gearresteerd wegens wanordelijk gedrag en meegenomen naar het politiebureau. Grigoryan stelt dat drie politieagenten zijn cel zijn binnengekomen, hem hebben beledigd met betrekking tot zijn Armeense afkomst, hem op de grond hebben gegooid, hem hebben vastgebonden, geschopt en gewurgd. Sergeyeva stelt dat zij van streek raakte van het geluid van Grigoryan, die op dat moment in elkaar geslagen werd, en dat zij een deel van haar cel beschadigd heeft. Zij stelt dat de agenten haar toen hebben vastgebonden, geslagen, op haar hebben gespuugd, haar een 'Armeense hoer' hebben genoemd en bedreigd hebben haar te verkrachten. Later die ochtend is zowel Grigoryan als Sergeyeva een boete opgelegd. Grigoryan en Sergeyeva hebben aangifte gedaan tegen de politieagenten, maar er is niet tot vervolging overgegaan. Grigoryan en Sergeyeva stellen in de procedure bij het EHRM dat zij zijn mishandeld vanwege hun etnische afkomst en dat onvoldoende effectief onderzoek is gedaan naar aanleiding van hun aangifte.

Ten aanzien van Sergeyeva geldt dat zij na het aanbrengen van de zaak niet meer met het EHRM heeft gecommuniceerd of anderszins heeft laten blijken dat zij de procedure wilde voortzetten. Het EHRM leidt hieruit af dat Sergeyeva niet verder wenst te procederen. Ten aanzien van Grigoryan oordeelt het EHRM dat sprake is van een schending van artikel 3 jo. 14 EVRM. Het EHRM veroordeelt de staat van Oekraïne tot betaling van € 10.000 aan immateriële schadevergoeding aan Grigoryan.

De tekst is afkomstig uit het persbericht:

[http://hudoc.echr.coe.int/eng#{\"itemid\":\[\"003-5668726-7185413\"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/eng#{\)

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 28-03-2017

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2017:0328JUD006340911

Zaaknummer: 63409/11

Rechters: V.A. De Gaetano, G. Yudkivska, A. Sajó, P. de Pinto Albuquerque, E. Kūris, I. Motoc en G. Kucsko-Stadlmayer

Advocaten: A. Koval, K. Halenko en I. Lishchyna

Wetsartikelen: 3 EVRM en 14 EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van zware mishandeling. Het slachtoffer vordert materiële en immateriële schade. Toewijzing van eigen risico ziektekostenverzekering ad € 385; medicatie ad € 33,10; daggeldvergoeding ziekenhuis ad € 84; tandarts ad € 8,98; reiskosten ad € 84 en parkeerkosten ad € 30. Voorts toewijzing van immateriële schade ad € 2.500 (gevorderd: € 3.750).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:1752

Zaaknummer: 05/840585-16

Rechters: C.J.M. van Apeldoorn, G. Noordraven en A. Tegelaar

Advocaten: F.A.J.M. Peeters

RECHTSPRAAK

Shestopalov v. Rusland

Schending van artikel 3 EVRM in verband met mishandeling door de politie en onvoldoende effectief onderzoek naar deze mishandeling (Rusland).

Shestopalov stelt dat hij door de politie is mishandeld op het politiebureau. Hij zou zijn vastgebonden, geslagen, geschopt en gewurgd met een wapenstok. Hij stelt dat de mishandelingen ertoe hebben geleid dat hij een voor zichzelf belastende verklaring heeft afgelegd in het onderzoek omtrent de verkrachting van een meisje dat hij kende. Echter, het meisje heeft later aangegeven dat hij niet de dader was en er is niet tot vervolging overgegaan. Er is wel overgegaan tot vervolging naar aanleiding van de mishandeling van Shestopalov op het politiebureau, maar uiteindelijk konden de politieagenten niet worden geïdentificeerd. Shestopalov is een civielrechtelijke procedure gestart tegen de staat. Toen is een schadevergoeding van € 1.450 toegekend. Shestopalov stelt in de procedure bij het EHRM dat hij is mishandeld door de politie en dat hiernaar onvoldoende effectief onderzoek is verricht. Het bedrag aan schadevergoeding dat hem is toegekend staat niet in verhouding tot zijn leed. Het EHRM stelt hem in het gelijk en veroordeelt de Staat van Rusland tot vergoeding van € 48.550 aan immateriële schadevergoeding en € 3.000 aan proceskosten.

De tekst is afkomstig uit het persbericht:

[http://hudoc.echr.coe.int/eng#{\"itemid\":\[\"003-5668726-7185413\"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/eng#{\)

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 28-03-2017

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2017:0328JUD004624807

Zaaknummer: 46248/07

Rechters: H. Jäderblom, L. López Guerra, H. Keller, D. Dedov, P. Vilanova, A. Poláčeková en G.A. Serghides

Advocaten: A.I. Ryzhov, O.A. Sadovskaya, A. Kalyapin en G. Matyushkin

Wetsartikelen: 3 EVRM

RECHTSPRAAK

Fernandes de Oliveira v. Portugal

Schending van artikel 2 EVRM door een ziekenhuis dat de zorgplicht heeft geschonden ten aanzien van een jongen met psychische problemen, die zelfmoord heeft gepleegd (Portugal).

Fernandes de Oliveira stelt dat haar zoon zelfmoord heeft gepleegd als gevolg van de nalatigheid van het psychiatrisch ziekenhuis. De zoon van Fernandes de Oliveira had psychische problemen en was meerdere malen opgenomen geweest in het psychiatrisch ziekenhuis Sobral Cid in Coimbra. In april 2000 heeft hij het pand verlaten zonder dit te melden bij het ziekenhuis en heeft hij zelfmoord gepleegd door voor een trein te springen. Fernandes de Oliveira stelt dat haar zoon onder toezicht had moeten staan en dat de artsen hadden moeten voorkomen dat hij het ziekenhuis verliet. Zowel door de Coimbra Administrative Court als door de Administrative Supreme Court werd zij in het ongelijk gesteld, omdat de zelfmoord niet voorzienbaar zou zijn geweest en het ziekenhuis de zorgplicht niet geschonden zou hebben. Fernandes de Oliveira stelt bij het EHRM dat sprake is van schending van artikel 2 EVRM, omdat de autoriteiten het leven van haar zoon niet hebben beschermd en verantwoordelijk zijn voor zijn dood. Het EHRM oordeelt dat, gezien de medische voorgeschiedenis van de zoon van Fernandes de Oliveira, het feit dat hij drie weken eerder al een zelfmoordpoging had gedaan en het feit dat hij al meerdere malen uit het psychiatrisch ziekenhuis was ontsnapt, het voor het ziekenhuis voorzienbaar was dat hij nogmaals zou ontsnappen en dat dit een fatale afloop kon hebben. Het EHRM stelt Fernandes de Oliveira in het gelijk en veroordeelt de staat van Portugal tot betaling van € 703,80 aan materiële schadevergoeding, € 25.000 aan immateriële schadevergoeding en € 409 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 28-03-2017

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2017:0328JUD007810314

Zaaknummer: 78103/14

Rechters: G. Yudkivska, N. Tsotsoria, P. de Pinto Albuquerque, K. Wojtyczek, E. Küris, I. Motoc en M.

Bošnjak

Advocaten: J. do Pais Amaral en M.F. da Graça Carvalho

Wetsartikelen: 2 EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor langdurig seksueel misbruik van zeer jonge nichtjes door hun oom. Toewijzing vorderingen benadeelde partij. Slachtoffer 1: bevestiging van het in eerste aanleg toegewezen bedrag van € 12.491,20, bestaande uit € 4.491,20 aan immateriële schade (in het arrest niet nader gespecificeerd) en € 8.000 aan immateriële schade. Dit laatste met verwijzing naar de (psychische) gevolgen die het slachtoffer ondervindt. Slachtoffer 2: bevestiging van het in eerste aanleg toegewezen bedrag van € 500 aan immateriële schade (gevorderd was: € 8.000). Slachtoffer 3: eveneens bevestiging van de toewijzing in eerste aanleg van € 8.000 voor immateriële schade, met vermelding van de (psychische) gevolgen die het slachtoffer ondervindt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:998

Zaaknummer: 23-001166-15

Rechters: W.M.C. Tilleman, V. Mul en G.M. Boekhoudt

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling in hoger beroep voor belaging en diefstal. In eerste aanleg vorderde het slachtoffer € 2.400 voor immateriële schade en € 797,18 voor materiële schade. De rechtbank wees de materiële schade geheel toe en de immateriële schade tot € 1.200. Het hof wijst enkel € 400 voor immateriële schade toe en acht de beoordeling van de vordering voor het overige een onevenredige belasting.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1006

Zaaknummer: 23-003462-16

Rechters: F.M.D. Aardema, G.M. Boekhoudt en M. Gonggrijp-van Mourik

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling in hoger beroep voor poging tot zware mishandeling, bestaande uit het slaan van het slachtoffer (zwager van verdachte) tegen zijn hoofd/lichaam met een staaf. In eerste aanleg kreeg het slachtoffer de gevorderde materiële schade ad € 483,05 geheel toegewezen. Van de gevorderde immateriële schade (€ 2.000) werd € 1.500 toegewezen. Het hof bevestigt dit oordeel van de rechtbank en oordeelt dat de behandeling voor het overige een onevenredige belasting oplevert.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1008

Zaaknummer: 23-004639-14

Rechters: F.M.D. Aardema, G.M. Boekhoudt en M. Gonggrijp-van Mourik

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor gewapende overval van een Kruidvatfiliaal. Twee werknemers (getuige 1 en 2) hebben immateriële schadevergoeding gevorderd. Toewijzing aan getuige 1: € 1.500 (gevorderd € 2.000) en aan getuige 2: € 1.000, gelet op de aard, ernst en omstandigheden van het feit.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:1338

Zaaknummer: 16/705670-16

Rechters: R.P. den Otter, A.R. Creutzberg en C.E.M. Nooteboom-Lock

Advocaten: B.A.F. van Drimmelen

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Zorgplicht ex artikel 7:658 BW. Toedracht staat niet vast. Geen begroting van de kosten. Verzoeker heeft tijdens de uitoefening van haar werk bij een ongeval letsel opgelopen. Verzoeker was met een collega aan het werk aan een productietafel waar men vlees uitbeende en schoonmaakte. Op een gegeven moment sneed deze collega in een hand van verzoeker. Deze hand is toen verzorgd, maar is later gaan ontsteken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:2624

Zaaknummer: 5506876 RP VERZ 16-50768

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: H. Solstad en P.C. Knijp

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling ter zake ontucht. Het slachtoffer vordert € 1.508,35 voor materiële schade en € 2.500 voor immateriële schade. Toewijzing van € 500 voor immateriële schade. Niet-ontvankelijkverklaring voor het overige, omdat de behandeling in zoverre een onevenredige belasting oplevert. Gelet op de reeds voor het incident aanwezige problematiek bij het slachtoffer kan het causaal verband tussen het bewezenverklaarde en de gestelde materiële en immateriële schade niet zonder meer worden vastgesteld.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:7630

Zaaknummer: 16/661039-15

Rechters: A.R. Creutzberg, H.A. Gerritse en E. Akkermans

Advocaten: M.J.A. Bakker